

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KÍTARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kírtás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész.

Ilkey László székesfevárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,

Nagy Józsa m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A)** csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azon túl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.

b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatnak.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.

b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetettik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálzási segély fizetettik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A **B)** csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elősorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kírtás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

Segélyezések kimutatása.

Halálsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 2800 korona.

Balesetsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 6426 korona 66 fillér.

Betegsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 990 korona.

Ujabb segélyek:

562. sz. tagkönyvszám: Prohászka Gyula, esztergályos, máv. gépgyárában, Budapest 60 korona.
418. » » Mikes Ferencz, kocsirendező, Péczel 50 »

A legégetőbb kérdés.

(T. A.) Tudtuk, hiszen meg is jövendöltük, hogy a hasonló című multkori cikkünkben*) foglaltak nem maradnak majd gáncsolás nélkül. Sőt azon csodálkoztunk volna, ha ez a gáncs elmarad vala, mert az — bocsánatot kérünk, hogy így nyiltan ki kell mondanunk — egyenesen ellenére lett volna a magyar vasutas jellemvonásának.

Hát igen, kaptunk a cikkünkben elmondottakért elismerő szavakat, de kaptunk szemrehányást is bőven. Ezt az utóbbit pedig olyan helyekről, ahonnan igazán legkevésbé vártuk volna, — a pályafentartási alkalmazottak köreiből. Szolgálnak is belőlük egynemely szemelvénnyel, hadd lássák érdekelt olvasóink, mennyire nem tudja a magyar vasutas megérteni a szót, ha nem *akarja* azt megérteni. Mert a közszellem már odáig jutott, hogy ez a bizonyos nemakarás mintegy a vérébe megy át embereinknek. Értjük ennek az okát. Minden, amit ő eddig akart, vagy egészen meghiusult vagy olyan módon lett megoldva, amely megoldási mód nem igen felelt meg az ő szándékának. Ámde ez közös sorsa az emberiségnek; közös sorsa különösen az emberiség azon túlnyomó nagy többségének, akik másoknak és másokért dolgoznak, hogy létüket biztosítsák. És ennek a közös sorsnak terhét és nyögét az érzi legkevésbé, akiben van lelki erő, szellemi mozgékonyosság ahhoz, hogy az életnek létfeltételeit a törvény és erkölcs keretén belül minél kiterjedtebb mértékben szerezze meg a maga javára. Ezt pedig csak az fogja elérni, aki első sorban *akarni* tud. Erősen akarni és ennek az akaratnak az erejében megbizni, ezt az akaratot mindenképpen elé helyezni.

*) Lapunk 47. számában.

A magyar vasutas, úgy látszik, már nem bizik a maga akaratában sem. Már nem hisz neki. Csak így tudjuk megérteni, hogy vannak olyan tagjai ennek a testületnek, akik a multkori cikkünkben felsorolt indítványaink célirányos voltát elhinni nem akarják, azok kivihetőségében nem biznak.

Azt mondja az egyik, hogy ugyan mi-csoda háziipari cikkek készítésére lehetne a pályadoők, a váltódoők és az egyéb — legszegényebb sorsu — vasuti emberek családtagjait betanítani? Ki tanítaná őket; honnan, miből vennék a nyers anyagot; hol, kicsoda értékesítené a készítményeiket?

Majd mondunk egy-két példát. A többi ki fogják találni maguktól.

Tessék csak végig figyelni a nyílt pálya mentén a viszonyokat. A mély anyagárokok — főként a síkföldön épített vasutaknál — igen sok helyen nemcsak a tavaszi meg az őszi esőzések idején, hanem a legforróbb nyári napokban is víz alatt vannak. Ezek a helyek kiválóan alkalmasak a békatenyésztésre és a levegőnek megmontására; és ezidő szerint tényleg nem is szolgálnak egyéb, hacsak nem itt-ott néhány kacska vagy liba felnevelésére. Tegyük fel már most, hogy akad egy osztálymérnökség, amely a maga üzletvezetőségének vagy a maga igazgatóságának a következő javaslatot teszi, avagy akad egy vasuti igazgatóság, amely a maga elhatározásából a következőket rendeli:

A pályatest mentén huzódó, a vasutintézet tulajdonát képező minden olyan hely, amely állandóan vagy az év nagyobb részében víz alatt áll, és amely ezen ok miatti semmi más célra nem használható, ültetessék be minél sürűbben jó fajta fűzfákkal. Az ilyen helyek közelében lakó összes pályadoők és más állandó alkalmazásu vasuti emberek családtagjai taníttassanak be egyes, külön erre a

czélra felfogadott mesteremberek által, akik mint aféle vándortanítók, vonalról-vonalra utaznának, a durvább minőségű kosarak, nevezetesen a szenes kosarak fonására, a hősövények készítésére. A fűzfavesszők pályakocsikon szállittassanak az illető őrházakhoz vagy állomásokra, s a kész kosarak, a kész hősövények hasonló módon vitessenek a gyűjtőhelyekre, pályafelvigyázókhoz vagy a legközelebbi állomásokra, innen pedig önkezelési módon a megfelelő szükségleti helyekre vagy a szertárakhoz. Nem állanak határozott adatok rendelkezésünkre, hogy hány hősövényre milyen terjedelemben, vagy hány szenes kosárra van csupán a m. kir. államvasutaknak évenként szükségük. De ha vesszük, hogy például a fűtőházak mennyisége megközelíti a kilenczvenet, és hogy a mozdonyok nem mindenütt csak a fűtőházi telepeken vételeznek szenet, körülbelül fogalmunk lehet róla, hogy az ilyen kosarokból milyen óriási mennyiségekre van évenként szükség, főként ha figyelembe vesszük, hogy ez az anyag igen gyorsan romlik. Az a pénz, amely az ilyen kosarak és a hősövények készítése révén a vasuti alkalmazottak egy jelentékeny részének anyagi helyzetét és megélhetési viszonyait volna hivatva javítani, olyan összegeket képvisel, hogy azok hatása már rövid időn belül tényleg sok száz családon segítene; és jobban, hathatósabban segítene, mint akár egy előléptetés, akár egy alig említésre méltó összegű pénzsegély. Hogy pedig az ilyen helyekre, ahol t. i. az ezen mellékfoglalkozáshoz megkívántató feltételek megvannak, csupán az arra érdemes, a számos családtaggal megáldott alkalmazottak helyeztessenek, az a felsőbbbség belátásától és jóakaratótól méltán elvárható, de róla egészen nyugodtan fel is tétélezhető.

Ez az egyik mód. Egy másik boldogulási mód lenne például a selyemhernyók tenyésztése azon vidékeken, ahol az éghajlati viszonyok ennek kedveznek és ahol a selyemgubók értékesítése szintén nagyobb nehézségek nélkül történhetik. Mit látunk az ilyen vidékeken a vasuti vonalak mentén, a vasutintézet tulajdonát képező területek szélein? Ákáczsövényeket vagy — semmiféle sövényeket. Kérdjük mi már most, hogy ott, ahol megél az ákác és megél sok másféle növény, miért nem élne meg a szederfa cserjéje is? Miért ne lehetne az állomási kertek, az őrház körüli kerítések mostani sokféle bozótját szeder-csemetékkel helyettesíteni, a vasuti terület széleit minél kiterjedtebb mértékben ezekkel szegélyezni? A költség nem oly jelentékeny, hogy ha egy kis komoly jóakarát is járul hozzá, ez a dolog

igen egyszerű módon megvalósítható ne lenne. Maga a selyemhernyó-tenyésztés pedig annyira egyszerű, és olyan kevés különben befektetést igényel, hogy ez sem képezhet akadályt ott, ahol minden tényező komolyan akarja az anyagi boldogulást, a szegény ember sorsának javítását. Vannak vidékei az országnak, ahol ez a foglalkozás valóságos áldássá nőtte ki magát a lakosság széles rétegeire nézve. Miért ne venné ki a maga részét ebből az áldásból az arrafelé lakó vasuti ember is?

... Ha már megemlítettük a cserjeültetést, térjünk át egy másik, ezzel rokon kérdésre. A gyümölcsfák ültetésének és gondozásának a kérdésére. Ha van megbocsáthatatlan vétke a vasuti vonalak mentén lakó vasuti embereknek, úgy az azon véghetetlen gondatlanság, azon hihetetlen közöny, amelylyel a gyümölcsfák tenyésztése iránt viseltetnek. Szinte elszörnyűködik az ember azon az érvelésen, amelylyel igen sokan ezt a maguk vétkét — mert annak kell ezt neveznünk, a legjobb akarat daczára — szépíteni, igazolni igyekeznek: Minek ültessek én gyümölcsfát? Mire felnő, úgy sem én fogom már enni annak a gyümölcsét! Más pedig szintén nem teszi meg nekem ezt a szivességet, hogy ott jöjjenek készre, ahová áthelyeznek.

Hát ez az érvelés a legszomorubb az egész dologban. Mert ez bizonyítja legjobban, hogy az egyéni önzés mennyire elfajult és hogy ezzel kapcsolatban a kartársi szellem mennyire aláhanyatlott. Ha még azt mondanák, hogy: nem akarok vele babrálni, mert nem értek hozzá, nincs hajlamom, kedvem az ilyenekhez — jó, azt értenők, ez megbocsátható lenne. Elvégre köztudomásu dolog, hogy a magyar ember, kivált a paraszti sorból kikerült része, nem nagy barátja a gyümölcsfatenyésztésnek. De már nyiltan, egyenesen azzal érvelni ellene, hogy nem teszi, mert nem tudja, vajjon nem valamely kartársa fogja-e élvezni annak a gyümölcsét — az egyenes kigunyolása minden kartársi érzületnek, minden közös czélú és közös irányu szellemnek. És ha még csak az volna. Hanem határozott megkárosítása úgy önönmagának, mint közvetlen kartársának, az egész testület anyagi érdekének. Megkárosítása szándékosan, minden józan belátás mellőzésével.

Itt, ezen a téren, még igen nagy feladat vár főként a pályá- és váltóőri személyzet közvetlen feljebbvalóira. Valósággal nevelni kell még embereiket a józan belátásra ebben az irányban is, azután tettel és tanácssal, jóakaratu intelmekkel és szükség esetén még szigorral is tartani bennük a türelmet, a lan-

kadatlan tevékenységet, mindaddig, amig egy-két jóltermő esztendő meg nem győzi őket arról, hogy érdemes volt babrálni a gyümölcsfákkal, érdemes őket gondozni, mert hiszen az eredmény igazán kielégítő. Tudunk élő példákat, hogy egyes örök abból a szilva- és cseresznye-termésből, amit az őrház közelében és az őrház körül elültetett fácskáiból nyertek, az ő viszonyaikhoz képest vagyonnak mondható pénzekre tettek szert. Pedig igazán nem tettek egyebet, minthogy elültették ezeket a fácskákat, gondozták őket, és amikor bő volt az áldás, szeszt égettek a fölös gyümölcsből.

Igen, — fogják mondani sokan — könnyű ott, ahol van hozzá való terület, hozzávaló talaj. De ott tessék ültetni, ahol még egy földeskének valóra sem jut, vagy ahol a talajt még a csákány sem tudja megfogni.

Elfogadnánk ezt a kifogást, hogy ha minden alkalmas hely tényleg ki lenne már használva. Hanem amikor épp emiatt szólunk fel, mert ez a tenyésztés legkevésbé történik ott, ahol az alkalom önmagától kínálkozik hozzá, az ilyen kifogás teljesen semmissé válik. Sőt mi még tovább is megyünk ennek a kérdésnek tárgyalásában. Mi az adott viszonyok között helyesnek, szükségesnek vélünk, ha a vasutigazgatások a gyümölcsfák tenyésztését mindenütt ott, ahol a viszonyok erre alkalmasak, egyenesen kötelezővé tennék. A csemeték beszerzése és ingyen kiosztása, egy-egy vándortanító alkalmazása és más ily kiadások valóban elenyésző összeget képviselnének azon áldás mellett, amit ez a szerénynek látszó ügy személyzetük megélhetésének megjavítása mellett képviselne. . . .

Amint tehát látják olvasóink, nem olyan dolgok ezek, amelyek fölött legfeljebb egy mosolylyal vagy egy vállvonogatással tehetné magát túl a szegényebb javadalmazású vasuti ember. Van itt még forrás elég, amelyből a boldogulásnak, a megélhetésnek cseppjeit lehetne szedegetni; csak meg kell őket találni. Ehhez a megtaláláshoz pedig viszont az kell, hogy az ember ne huzzon szándékosan hályogot a szemére és ne várjon mindig és mindent csupán a jó sorstól. Kell, hogy itt első sorban azok lépjenek előtérbe, akiknek gondjaira ennek a kis javadalmazású embernek sorsa és jóléte bízva van — az ő közvetlen feljebbvalóik. Az ő látkörük szélesebb, az ő tudásuk nagyobb, mint amazoké. Ahogy látják, hogy az élet viszonyainak terhei mint súlyosbodnak, nehezebben és nehezebben a beosz-

tott közeg vállaira, mint növesztik napról-napra a család inségét, használják fel ezt az ő tudásukat, ezt az ő nagyobb látkörüket arra is, hogy hol, milyen módok kínálkoznak és akadnak tényleg, amelyek ezt az inséget enyhíteni alkalmasak. Ha emellett szívük sugallatát is követni fogják, akkor az ilyen módok legcsekélyebbe sem lesz a szemeikben fölösleges, szükségtelen.

Tagjainkhoz !

Igaz sajnálattal értesültünk arról, hogy t. tagjaink egy része tévesen magyarázza alapszabályainak némely határozmányát. Így többi között tudomásunkra jutottak a következők:

1. Az alapszabályok 1. §-ának azon pontja, amely szerint a »Kitartás« egyesület meghatározatlan időre alakittatik, sokakban azt az aggályt keltette, hogy mi az egyesületet akkor oszthatjuk fel, amikor nekünk tetszik. Hát nem így áll a dolog. *Az egyesület fenn fog állani és működni fog addig, amíg lesznek annak tagjai, és amíg a tagokkal szemben elvállalt kötelezettségeinek eleget nem tett.* Ha száz évig, száz év multán sem oszlik fel. Ha azon túl, egy kis örökkévalóságig mindig lesznek tagjai, akkor meg egyáltalán soha sem oszlik fel. Mi a magunk részéről minden teltetőt elkövettünk, hogy olyan alapot adjunk neki, hogy soha sem oszljék fel a »Kitartás«; a tagokon múlik, hogy bennünket ebben támogassanak. *Ez az a határozatlan idő, amelyről az alapszabály megemlékezik.*

2. Kételyeket hallottunk arra vonatkozólag, hogy ha a tag a második tagsági év folyamán, vagy később nem baleset, hanem rendes, természetes halál következtében hal el, az általa kijelölt kedvezményezett megkapja-e a halálozási segélyt? Megnyugtatóul közöljük tagjainkkal, hogy a második tagsági évtől kezdve a kedvezményezett egyének a tagnak *bárminemű halála esetén is megkapják a halálozási segélyt*; ha pedig baleset folytán halálozik el a tag, akkor a kedvezményezett a baleseti segélyt kapja meg.

Többen panaszkodnak továbbá hozzánk intézett leveleikben, hogy vagy későn, vagy egyáltalán nem kapnak választ tőlünk a leveleikre. Ez néha bizony megtörténik, de nem a mi hibánkból. A tagok egyes esetekben olyan kérdésekkel fordulnak hozzánk, amelyek elintézése sok utánjárást igényel. Vannak továbbá esetek, amidőn a tagok a maguk — főként kártalanítási — ügyeiben annyira hiányos adatokat, hiányos orvosi bizonyítványokat terjesztenek be, hogy a dolog tisztázása sok időt és sok költséget igényel. Kérjük a t. tagokat, hogy ne feledjék el, miszerint minden ilyen esetekben a hosszadalmas levelezés a közjó rovására, tehát az ő kárukra is történik, és hogy nekünk szorgos kötelességünk, az egyesületet minden fölösleges és indokolatlan pénzkidástól megóvni.

Amerikaiasan.

(L.) — Egy kitünő tűzmentes szekrényt ajánlok önnek — mondá a lapunk 48-ik számában a medvék által felfalt Mr. Ivning. — Mondhatom, hogy az Egyesült-Államokban nem talál párjára.

— Ha azt akarja ezzel mondani, hogy összes aranybányáimat bele zárhatom, akkor szívesen megveszem — felelé kissé gunyos hangon Mr. Morning.

— Oh, korántsem! Nem a nagyságában rejlik kitünő tulajdonsága, hanem egyébben. Nem ég meg benne semmi. Szemem láttára állotta ki a tűzpróbát. A bostoni piacon mutatták be; körülrakták hat öl fával és 10 mázsa legjobb minőségű kőszénnel, leöntötték az egészet 10 barrel petrolleummal s mielőtt meggyújtották volna, egy eleven kakast zártak a szekrénybe. Hat óráig tartott, míg a tűz elhamvadt, s ekkor az egész város és a hatóság jelenlétében kinyitották a szekrényt.

— S aztán megvendégelték a népet kakaspecsenyével, nemde? — kérde Mr. Morning.

— Nem találta el, kedves barátom — mondá Mr. Ivning. — A kakas kukorékolva repült ki a szekrényből!

— Nem épen rossz szekrény — vágott vissza Mr. Morning. — De nekem, hála Istennek, sokkal jobb szekrényem van. Arizonában próbáltuk ki, épen úgy, mint az önét; kakast is tettünk bele, csak hogy kétszer annyi tüzelő anyagot használtunk fel. S midőn a szekrényt felnyitottuk — a szegény kakas meg volt fagyva!

Valami Khináról.

I.

(L.) Most, hogy a nagyhatalmak — bár csekély számu — hadseregei előzőnlötték Khinát és elkeseredett, ugyszólván irtóháborút folytatnak a boxerek ellen, nem lesz érdektelen e népről egyet-mást elmondanunk.

A boxerek fanatizált hordáinak tetteiből nem szabad megítelnünk a khinai népet, melynél alapjában véve békésebb és jámborabb nép alig van a világon.

Műveletlen, barbár népnek a legrosszabb akarrattal sem nevezhetjük a khinaiakat, mert habár egyfelől a tenger, másfelől a híres khinai-fal által évezredek óta elzárkóztak az európai civilizációtól, mégis az ő műveltségük a legrégebb a világon s bátran bevallhatjuk, hogy külbefolyástól ment s e szerint önálló műveltségükkel, művészetükkel, sőt számtalan találmánnyal is megelőzték Európát s a többi világrészeket.

Tudvalevőleg hamarabb találták fel a puska-port is s a művelődést általánosító könyvnyomtatás feltalálásában pláne 800 évvel előztek meg bennünket.

Eleinte fatáblákba vésték az írást s azzal nyomtak, később pedig mozgatható betűket találtak fel.

Már Krisztus előtt több mint 1000 évvel nagy tökélyre vitték a bronzipart.

Több mint 2000 éve gyakorolják a festészetet is, de legnagyobb tökélyre a selyemgyártást és selyemfestést vitték.

De nem maradtak hátra a tudományok legnagyobb részében sem, mert már a harmadik századból egészen szabályos térképek voltak Khiná-

ról, mely már akkor 20 tartományra vagy kerületre volt felosztva.

Hogy az építkezés terén, bár különös tarkasággal vegyített modorban, mily előkelő helyet foglaltak el már évezredek előtt is, arról a híres pagódák tesznek leginkább tanuságot.

Gyárirparuk mai napig is alig van, ugyszólván mindent az emberi kéz állít elő utólérhetetlen szorgalommal és ügyességgel.

De bármily gyarló eszközökkel rendelkezzenek is, igen sok tekintetben tökéletesebbek, mint mi s különösen a földművelés terén igen sokat tanulhatunk tőlük.

A földművelés volt az ő főfoglalkozásuk több ezer év óta s elmondhatjuk, hogy egész civilizációjukat az anyaföldből merítették.

Vallásuk alapítója, maga Confucius is, a földművelést minden más foglalkozás fölébe emelte, s úgy tavasszal, mint ősszel, fényes ünnepet szoktak neki szentelni, magának a császárnak és az összes udvari méltóságoknak vezetése alatt.

A mennyei birodalom közepén elterülő óriási síkság legnagyobb részben azon, helyenkint 600 méter mélységig terjedő humusból áll, a mit a khinaiak *ho-ang-tou*-nak, vagyis sárgaföldnek neveznek.

Ezen föld jövedelmezőségének emelésére a khinai paraszt csodálatra méltó indusztriát fejt ki; hangya-szorgalommal egyenetik a talajt, egész hegyeket hordanak le s artézi kutakkal, vízemelő kerekkel s öntöző csatornákkal mindenüvé elvezetik a vizet.

Örökösen ássák, kapálják, hengerezik, öntözik és trágyázzák a földet s a népesség rendkívül elszaporodása folytán hihetetlenül apró darabokra osztott földjeik már nem is szántó-földek, hanem valóságos kertek.

Ők teremtették a már nálunk is meghonosodott törpefákat, s náluk teremnek a legóriásibb gyümölcsök, zöldségfélék.

A kevés hasznat hajtó vetemények teljesen ki vannak küszöbölve; a föld sokkal becsesebb, hogy sem jövedelmét elpocsékolni lehetne.

Ez az oka annak, hogy legelő s következőleg marhatenyésztés alig van Khinában.

A vásznat csaknem kizárólag Thibetből és a mongoloktól szerzik be.

Vágó-marhát és fejős teheneket délen egyáltalában nem tenyésztnek s ilyeneket csak az északi részen találunk.

Juhok, kecskék is csak szórványosan fordulnak elő. Sertés, lud és kacska ugyan van elég, de ezeket sem tartják legelőkön, hanem legnagyobb részben a hulladékokkal nevelik fel.

A lovakat, öszvéreket, szamarakat és tevéket a mongoloktól szerzik be.

A gabonafélék termelése szerintük nem ad elég jövedelmet s azért is ezeket csak ott termelik, a hol a talaj nem alkalmas rizstermelésre és ültetvény alakítására; pedig észak-keleten háromszor is aratnak évenként.

A rizsföldek azonban sokkal több jövedelmet adnak, mert 12—14 magot hoznak és évenként két aratást adnak.

De még ennél is nagyobb jövedelmet hoz az opium, a tea, az eperfa és a cukornád.

Bármily nagy mérvben termesztik is a rizst, az évi hozam még sem elegendő a nép táplálására,

mert több százezer tonnát hoznak be külföldről évenként.

A teatermelésből nyerik azonban a legnagyobb jövedelmet, ez az ő pénzforrásuk, mert a század közepéig ugyyszólván ők látták el teával az egész világot.

Azóta már erős versenytársat találtak az indiai és ceyloni tea-termelőkben, de még 1886-ban is 295 millió angol font teát szállítottak ki külföldre s ezen roppant mennyiség kétharmadrésze Oroszországba került.

A kínai nép rendkívül elszaporodván, százekenként vándorolt ki Amerikába s ottan tönkretévással fenyegeti az összes munkásokat, mert végtelenül kevés igénye mellett hihetetlenül olcsó bérért dolgozik.

Az amerikai munkások ennél fogva minden uton és módon üldözik őket, s évekkal ezelőtt fellázadva, ezerenként gyilkolták le a szerencsétleneket.

Az Egyesült-Államok törvényt is hoztak ellenük s kitiltották őket Amerikából, de azért kerülő utakon — Canada felől — még mindig özönlenek az új hazába.

Jellemző egyébként, hogy — épen úgy mint a mi felvidéki tótjaink — végleg nem telepednek meg Amerikában, hanem megtakarított keresményükkel együtt rendszerint visszavándorolnak az őshazába.

E nép bámulatos vas-szorgalmával és ügyességével és több mint 400 millióra rugó számával az egész világot meghódíthatná, ha utat engedne falai közé ez európai műveltségnek és civilizációnak.

E sárga emberek, a mint őket nevezni szokták, a fáradhatlan szorgalom mellett még rendkívüli ügyességgel is bírnak; ők adják a világnak a legügyesebb akrobatákat és komédiásokat.

A vásárokon gyakran látható »Paprika Jancsi« színházakat is ők találták fel és századok óta mulattatják vele a népet.

Mai képünk épen egy ilyen népmulatságot ábrázol hí kivitelben, a jobb oldalon ülő zenész egymaga képviseli az egész bandát, s három hangszerezen játszik egyszerre: fujja és billegeti a másfél méter hosszú furulyát, bal lábával a réztányérokot veri össze, a jobb lába pedig a czimbalom hurjait pengeti.

A kínai nép szokásai mindenben elütnek a mi szokásaink és életmódunktól, de erről majd legközelebbi lapunkban fogunk beszámolni.

Asszonybakterek.

Irta: **Temesváry Alajos.**

Még akkortájtban a régi jó idők jártak. Az ugynevezett régi jó idők, még a vasutaknál is. Mindenki elvégezhette és el is végezte a maga dolgát, anélkül, hogy megfájdult volna belé a feje vagy hogy elromlott volna tőle a gyomra. Ha itt-amott felszaporodott egy kicsinység a dolog, segítettek magukon az emberek, ahogy tudtak. És ha nem tudtak, hát akkor is elvégeztek mindent maguk. Azért még nem vált közülök senki idegessé, senki nyaffadtá. No meg, nem lármázott senki azonnal over workingot, ha a kezelő tehervonat történetesen megkésett egy kissé.

Hát abban a korban történt meg egyszer, hogy az egyik igen nagy vasutnak még nagyobb embere fejében véletlenül egy gondolat támadt. Rémes, nehéz gondolat, amely igen sötét színben tüntette fel előtte a jövőt. . . . Mi lesz majd egyszer, ha a forgalom még tovább is fejlődik és az emberek szaporításának kérdése (a vasuti szolgálatot teljesítő embereket

tessék csak ez alatt érteni) elodázhatatlanná válik? Mi lesz itt, mi lesz akkor amott? És különösen: mi lesz akkor a pálya-öröknél? Az órházakat szaporítsák-e vagy az öröket? Ha csak ez utóbbiakat, akkor hol, miként helyezték el az ujakat? Két családot egy órházba betenni nem lehet. Egy családot, meg hozzá egy nőtlent őröt még csak el lehetne valahogyan helyezni, hanem . . . Hm. Ezt sem lehet. Sok baj lenne ebből . . . Halló, megvan! Egy mentőgondolat! Nagyszerű eszme pedig! Felesketjük az asszonyokat is bakterekké és ők fogják képviselni a kisegítő elemet. Hanem előbb ki kell őket oktatni, legalább a nélkülözhetetlen tudnivalókra nézve.

. . . Így történt, hogy a zsinórosi osztálymérnökség — akkoriban még vonalfőmérnökség — egy szép nyári napon utasítást kapott a maga felsőbbségétől, hogy a pályaőrök feleségeit vizsgálja végig a jelzési szolgálatból és ahol szükségesnek mutatkoznék, a jobb oktatás iránt is intézkedjék. Ezek már azt hitték, hogy minden asszony kész ismerője a férje dolgainak.

A vizsgázás és oktatás nehéz tisztje Háromszeghy Kelemen segédmérnök urra lett bízva, aki arról volt ismeretes, hogy igen tréfás kedvű ur-ember és kivált az órházak fiatalabb, csinosabb asszony-népével szeretett elmókázní. Nem vette tőle rossz néven senki. Fiatal, csinos ember volt ő is.

. . . Az 58. sz. órház előtt hajtány állott meg. Az »ember« nincs idehaza, a vonalon jár, tehát az asszony siet ki a ritka vendég — és magas vendég — fogadásához. Ez a fogadás abból állt, hogy a földbe szurt jelzótárcsához siet, azt megfogja jobb kezével (talán, hogy el ne düljön) és ott megáll mellette.

— No menyecske, mi ujság? kérdi Háromszeghy segédmérnök, miközben leszáll a hajtányról.

— Nincsen semmi, kérem alássan. Az uram kint van a strekken.

— Hát hogy állunk a jelzési utasítással? Tud-e már belőle valamit?

Az asszony csodálkozó szemekkel néz a kérdőzöre, de arcza nevet emellett. Látszik rajta, hogy ezt a kérdést is tréfának veszi.

— Igen-igen — ismétli Háromszeghy. — Vizsgát kell tennie magának is. Így rendelte az igazgatóság. Mondja meg nekem, hogyan hangzik az a jelzés: a vonat megy a pálya kezdőpontja felé?

Az asszony annyira elsodálkozik, hogy még válaszolni is elfelejt.

— Ugy látom, ezt nem tudja. Hát mondja meg most, milyen jelzés az: a vonat megy a pálya végpontja felé?

— De nagy kedvében van a tekintetes mérnök ur máma! Már hogy lehessen olyant kérdezni, hogy hol a vasutnak az eleje, meg hol a vége? Tudná a jó Isten megmondani. Talán Bécsben, vagy még azon is tul.

— Mit jelent az, mikor a harang kettőt üt, háromszor egymásután?

— Azt jelenti, hogy vonat jön Macskakin felől.

— És ha hármát üt, háromszor egymásután?

— Akkor meg Dobosháza felől jön vonat. Már ezt ne tudnám?

— Milyen jelzés az, hogy a vonat nem indul a pálya kezdőpontja felé?

— Milyen jelzés? Hát semmilyen jelzés! Mi az Isten csodájának adnának neki jelzést, ha ugy se indul?

— És annak a jelentőségét tudja, ha a hang három-egyet, három-egyet, három-egyet üt?

— Tudom hát. Dobosházán korán adtak a vonatnak jelzést, oszt' most lemondják a haszontalanok. Mert csak később kellett volna.

— Mit jelent az a jelzés: négy-négy-négy-négy?

— Ugyan, tekintetes mérnök ur, ne tessék hát csufot tenni a szegény emberből! Már hogy jelentene ez valamit?

— A megfutamodott kocsik jelzéséről még nem hallott?

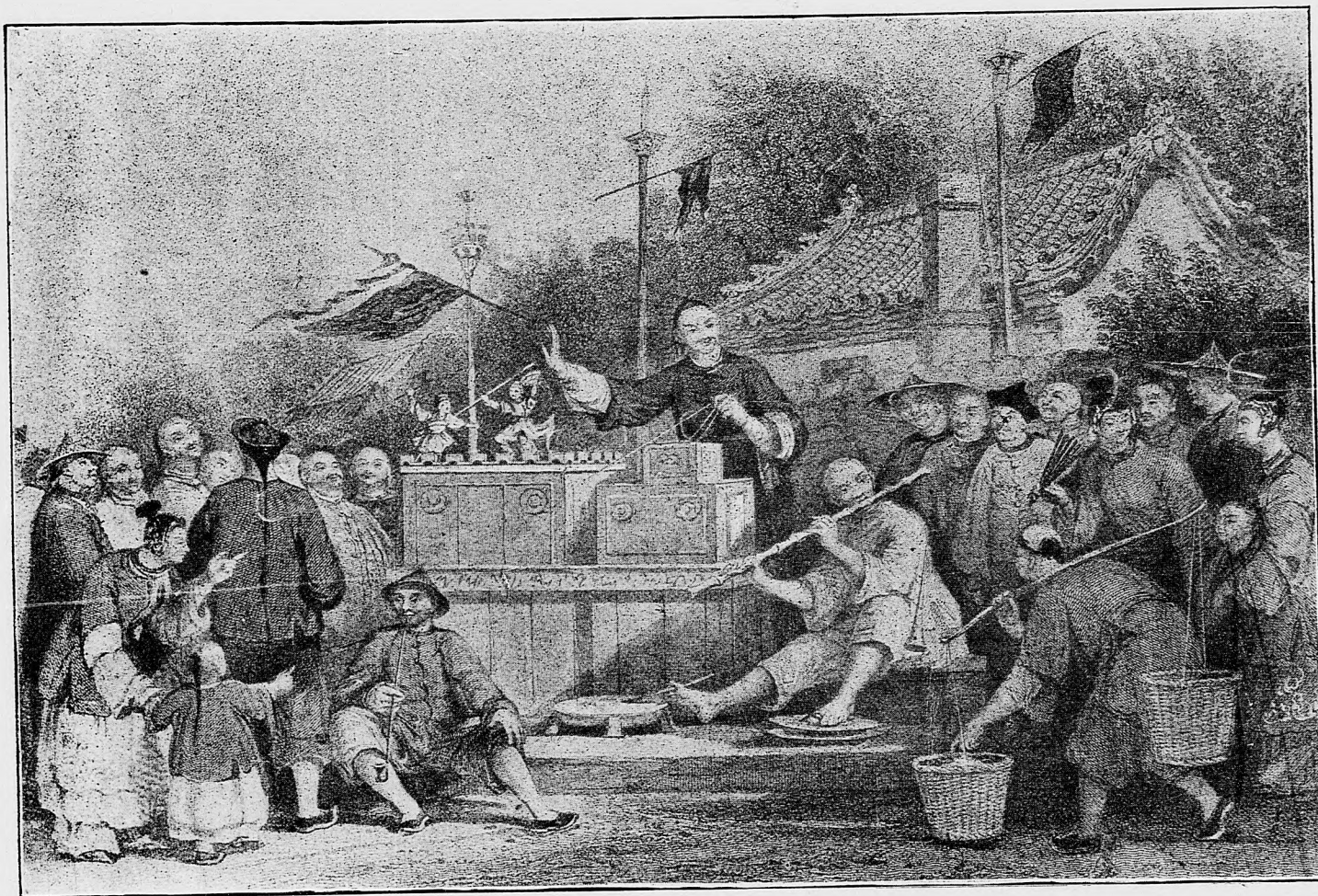
— Megfutamodott kocsik? Milyen az? Soha még

— Lelkem, ez nem tréfa. Ezt magának kellene tudni mind. Ha legközelebb erre jövök, hogy jobban menjen a dolog!

— Jobban-e? Hát hogyan menjen még jobban is?

— Micsoda jelzés az: a vonalon hófuvás van? A menyecske úgy elkezdi kacagni erre a kérdésre. hogy Háromszeghy sem állhatja meg mosolygás nélkül.

— Most? Ebben a kánikulában? Oszt, hogy hófuvás van? Tekintetes uram, nem jó dolog lesz ebből. Már látom, hogy valami csintalanságon jár megint az esze. Hogy sohase tudja már elhagyni!

A khinai paprikajancsi.

a hírét sem hallottam ennek a fura jószágnak! Már hogyan szaladna az el magától ebben a nagy síkságban?

— Hogy van az a jelzés: minden vonatot megállítani?

— Már hogy van-e jelzés, nincs-e jelzés, azt nem tudom. De hogy azok a betyárok nem állanak meg semmi kajabálásra, azt a multkor láttam, mikor a hatvankettes akkurat itt előttünk elveszejtette egy emberét. Integtettem nekik, kajabáltam, ahogy a torkomon kifért. Kutyába se vették. Köll is azoknak jelzés, ha úgy sem hallgatnak rá.

— Hogyan adná azt a jelzést, mozdony jöjjön?

— Ugyan minek kellene nekem az a masina? Igazán jó kedve van ma a tekintetes urnak. Talán hogy jót álmodott?

Hát hol van az a hó? Hadd látom. Majd akkor én is megmondom, hogy mi neki a jelzése. De addig nem mondom meg. Tudom én a tréfát. Nem tesz ki rajtam a tekintetes ur.

Háromszeghy mérgelődne is, nem is. Hanem sem a természete nem veszi be, sem nem látja indokoltnak a hirtelen való szigort, mert a menyecske — igazán csinos.

— Ha nem akar felelni, majd megmondom a vonalfőnök urnak, és majd az fogja magát megexaminálni.

— Jaj, tekintetes ur, csak azt ne. Akkor inkább megmondok mindent. Még azt is, hogy... Nem szóltam semmit, tekintetes ur. Tessék tovább kérdezni.

— Mondja meg hát legalább az órajait.

— Az órajelt? Hol tiz, hol tizenöt.
 — Hogy lehet az?
 — Csak úgy kérem alássan, hogy mindennap mást adnak. Tizenegyet, tizennégyet; mikor hogyan.
 — És mennyit kellene adniok?
 — Már alighanem tizenkettőt; mert az uram olyankor mindig föláll a székre, tizenkettőre igazítja az órát, oszt a teremtésit szidja minden kupczihér vasuti órásnak. . . .

REGÉNY-ESARNOK.

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herceg. —

Igy jutottam hozzá, hogy Lizin jövevények számát egyvel szaporítsam.

— Nos, és Wrantseff kisasszony? — kérdém aztán Arzéntől.

— Akatoff még két hétig járt hozzá.

— S ez sok pénzébe került?

— Vagy ötezer rubelbe, azt hiszem. Mert sok pénze van. Megvettem tőle birtokát.

— De ha továbbra is így él, nem fog soká tartani a pénze.

— Biz' az meglehet, — szólt Arzén nevetve — Különben ki parancsolja neki, hogy így éljen? A legnagyobb gyönyörűsége pénzt költeni és pedig a lehető legbutább módon. Tán megérted abból, hogy sikerült neki tizenötezer rubelt otthagyni Talouschin grófné asztalán.

— Őt és tizenöt, az husz, — mondtam magamban. — Marad tehát neki még százezer rubelje. És mennyi uszhatott el apróságokra?!

— Menjünk — szólt egy kis vártatva Arzén. — Nem lesz nagy baj, ha nem találunk még senkit Talouschinnál.

Talouschin grófné a kis Morskáján lakott. Midőn beléptem termeibe, észrevettem már az első pillantáson, hogy ez a grófné, mint Arzén megjegyzé, nem igen hasonlított a többihez.

Az előcsarnokban olyan rendetlenség uralkodott, amilyent tiszteességes házban nem láthatni.

Az asztalon egy összetört tükör hevert, mellette egy csizmakefé, egy sarokban pedig egész sereg üres palaczk és összetört tányérok. Az egyik tányéron fénymáz volt feloldva. S mindent vastag porréteg takart, melyen helyenként egy nagy kéz lenyomata látszott.

Egy inas, összegyűrt inggel és sárgás nyakendővel, álmosan, rosszkedvűen fogadott bennünket. Frakkja úgy állt rajta, mint egy zsák. Lomhán felakasztotta köpenyünket egy hosszú ruhafogasra, melynek méretei elárulták, hogy a grófné nagy társaságokat szokott fogadni.

Beléptünk a szalonba, míg az inas a mellékszobába lépett, hogy megjelenésünkről hirt adjon a grófnénak.

A szalon oly benyomást tett, mintha egy zálogháztulajdonosné lenne. Tele volt minden fajtájú és terjedelmű butorokkal. Egy pamlag körül, mely zöld atlaszból volt, vörös és kék támlás-székek álltak, a legkülönbözőbb alkotásuak és többnyire összetépett behuzattal. Az asztalokon ócska terítő, az egyikken kopott albumok; a falakon színüket

hagyott s dohányfüsttől megfeketedett festmények. A szőnyeg a pamlag mellett egészen elrongyolt, az állványokon ócska porcellán-figurák, orr és karok nélkül; közben dugóhuzók, pezsgő-dugasz és egy törött teás-csésze. Az egész szalonban ugyanaz a szenny és tisztatlanság, mint az előszobában.

— Nos, mi baj? — kérdé Arzén, midőn észrevette, hogy ez a környezet mily undort kelt bennem. — Ez elég szennyes, nemde?

— Borzasztó! — viszonzám.

— De viszont nem találsz itt hamis játékost.

A mellékszobából léptek nesze és egy női ruha suhogása hallatszott.

— A grófné jön — mondtá Arzén.

A grófné belépett. Körülbelül ötven esztendő asszony lehetett, roppant sovány és hosszú és a legnagyobb mértékben ellenszenves kinézésű. Az ember, ha ránézett, szinte megfélekedezett arról, hogy »szép nem« is van a világon.

Egy régi, tarka ruha volt rajta s úgy látszik az a vágya volt, hogy fiatalnak lássék.

Felénk közeledett egy csodálatos bókkal és oly hízogó mosolylyal, hogy rosszul éreztem magam.

— Mily szeretetreméltó ön, Arzén ur! — mondtá. — Látom, hogy ön nem feledkezik meg rólam s előbb érkezik mindenkinél.

S édeskésen a kezét nyujtá neki.

— Már pedig nem igen mulatságos dolog, mások előtt jönni — viszonzá Arzén. — Magammal hoztam egyik barátomat. Engedje meg, hogy bemutassam: Tsertkoff ur.

— Oh, el vagyok ragadtatva! — szólt a grófné. — Megboldogult férjem benső barátságban volt egy Tsertkoffal. Foglaljon helyet, kérem. Remélem, sok pénzt hozott magával.

— Azt hiszem — szólt helyettem Arzén. — Csak vegye rá, hogy megnyissa erszényét. Jönnek már nemsokára a többiek?

— Igen . . . már elmúlt nyolcz óra. Pompás játék lesz ma.

— Feltéve, hogy nem hoznak magukkal nőket! — jegyzé meg Arzén. — Velük mindig kellemetlensége van az embernek a játéknál.

Álmélkodva néztem Arzént és a grófnét. Az utóbbinak csak egy szempillája sem rezdült meg.

— Valóban igaza van — mondtá. — Ma azonban nem jön egy sem, teljesen nyugodt lehet.

— Hála Istennek — szólt Arzén. — Legutóbb haza kellett kísérem Blanchert, a ki az Isten háta mögött lakik.

Mindinkább meggyőződtem róla, hogy ez a grófné tényleg nem olyan, mint a többi. Arzén ugy látszik maga is azon volt, hogy e tekintetben eloszlassa minden kételyemet. Mialatt vele beszélgettem, rágyujtott egy szivarkára s nekem is odanyujtotta szivartárczáját, a nélkül, hogy udvariassan engedelmet kért volna a grófnétől.

Öt percz mulva többször megszólalt a villamos csengetyű s csaknem egymás nyomában érkeztek Akatoff, Dorogobujszky, Schastikoff, Fremela, Schewezán, a híres Tsernski herceg, továbbá rokona és barátja, Murzikoff gróf s még négy-öt személy, a kiket most láttam legelőször s a kiknek a nevére már nem emlékszem.

A grófné mindnyájukat egyforma szeretetreméltósággal fogadta. Csak Akatoffnál látszott szeretetreméltóságát lehetőleg fokozni.

— Remélem, ma nem fogok veszíteni — szolt ez Arzénhoz.

— Miért? — kérdé ez nevetve. — Sajnálod a pénzt?

Akatoff ismét megvetőleg huzta fel vállát, mint rendesen az ilyen szemrehányásoknál.

— Nem — felelé — de boszant, hogy mindig veszitek.

— Sok pénzt hoztál magaddal?

— Háromezer rubelt aranyban.

— Talán csupa aranyban játszanak? — kérdém.

— Igen — mondá Arzén. — Csak félimperialokkal. Ha nincs is nálad, válts a grófnénál; tizenkét aranyat ad száz papir-rubelért.

Követtem tanácsát s váltottam néhány aranyat. De csak formaságból tettem, mert nem igen volt kedvem játszani. A grófné előtt egy kis doboz állt, tele arannyal, mely csakhamar be lett cserélve százrubeles bankjegyekre.

Dorogobujszky azt magyarázta Schastikoffnak, hogy eltökélt szándéka nyerni s hogy nem kételkedik benne, hogy e szándékát végre is fogja hajtani.

— Van egy rendszerem, — mondá — ön érti, barátom . . .

— De kedvesem — viszonzá Schastikoff — a rendszerek sohasem szoktak bevalni.

Schewezán közeledett hozzájuk.

— Borzasztó, — mondá — ma nem lesznek hölgyek; pedig azok bizonyos pikantériát hoznak . . .

— Nézze az ember ezt a vén bünöst! — szolt Dorogobujszky és kaczagott, mint egy nő, miközben megfogta a tábornok állát. Ez roppantul örült e dédelgésnek.

Fremela és Murzikoff figyelmesen hallgatták a híres Tsernskit, a ki azt magyarázta nekik, hogy milyen előnye van a piketnek minden játék fölött.

Mindenki dohányzott. Néhányan elfoglalták a pamlagot és senki sem vette figyelembe a házi-asszonyt.

— Nos, uraim — szolt hirtelen Arzén — tán megkezdhetnök már? Mire várunk voltaképen?

— Igen, igen — hangzott mindenfelől.

— A grófné mindig elkéstem bennünket, — mondá Akatoff — ez boszantó.

(Folytatása következik.)

Tagjainkhoz.

Az elmúlt évben a karácsonyfák ára a fővárosban oly magasra emelkedett, hogy még a jobbmóduak is csak nagy megerőltetéssel szerezhették meg azt gyermekeiknek. Egy másfél méter magas fenyőfa 4—5 frt, egy ölnél magasabb 12—14 frtért is elkelt.

Nehogy a „Kitartás“-nak a fővárosban és környékén lakó tagjai az idén ily hallatlan áron legyenek kénytelenek a karácsonyfát beszerezni, elhatároztuk, hogy tömeges vétel által tagjainkat olcsó karácsonyfához juttatjuk.

Megrendeltünk ennél fogva 600 darab embermagasságu szép növésű fenyőfát, s ezeket darabonként 60 krajczárjával a tagok rendelkezésére bocsátjuk.

Az előjegyzés az összeg beküldése mellett folyó évi december 19-ig fogadtatik el, és pedig mindaddig, míg a 600 darabból telik. A karácsonyfák december 20-ától 24-éig este 5 óráig az egyesület helyiségében átvehetők.

Az igazgatóság.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A „Kitartás” könyvtáráról.

Mi lesz a „Kitartás” könyvtára?

A „Kitartás” könyvtára hasznos, léleknemesítő olvasmányok tárháza lesz. Az első évben (az idén karácsonyra) megjelenik **A magyar szabadságharc leírása**, számos arczképpel és érdekes csataképekkel.

Jövő évben megjelenik Kossuth Lajos apánk életleírása.

A „Kitartás” könyvtárából minden évben, karácsonyra, egy kötet jelenik meg, úgy hogy pár év múlva a „Kitartás” minden egyes tagjának gyönyörű kis könyvtára lesz, melyből nemcsak mi, de gyermekeink és unokáink is hasznos és üdvös lelki táplálékot meríthetnek.

A „Kitartás” könyvtárának minden egyes kötete hazafias szellemben lesz megírva s oly olcsó (füzve 1 korona, diszkötésben 2 korona), hogy legszebb és legalkalmasabb ajándék lesz serdülő gyermekeink számára a **karácsonyfa** alatt.

*

Figyelmeztetjük mindazon tisztelt tagjainkat, akik a „Kitartás” könyvtárára elő akarnak fizetni, hogy előfizetésüket mihamarább beküldjék, mert a szabadságharc történetét csak ezer példányban nyomatjuk s idáig már nyolcezszáznál felül emelkedik az előfizetők száma. A karácsony után érkező előfizetéseket csak úgy vehetjük figyelembe, ha feles példányok maradnak.

*

A karácsonyi ünnepekre való mulattató olvasmányként ajánljuk tagjainknak a következő lezártott áru könyvet:

Csitt-Csatt.

Irta Csitt. Fordította Csatt.

Pikáns novella füzér! Csupán felnőttek számára. Bolti ára 3 korona. A „Kitartás” tagjainak 2 koronáért bérmentve küldjük meg.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Hoffmann Sebestyén, Ebszöny; Hetényi Bálint, Giczi János, Egyházy János, Esztergom; Heimesz Alajos, Kecskemét; Mattyasovszky Gyula, M.-Szék; Magyar József, Sámfalva; Molnár János, Kis-Czell; Halmi Sándor, Zágráb. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. — Heimesz Alajos, Kecskemét. Kézhez vettünk 4 korona 50 fillért. Ebből 2 koronát november hónapra számoltunk el, december hónapra mint alapító tagnak — mert már egyesületi jogosultságába lépett, 3 korona 40 fillért kellett volna beküldenie, hiánya van tehát 90 fillér, sziveskedjék azt még pótlólag beküldeni. 2 korona 50 fillért akkor kellene fizetnie, ha a B csoportba, tehát a fél kedvezményezetttek közé átlép. — Schön János, Vajta; Huszár Imre, Salgó-Tarján. Elkönyveltük november és december hónapra. —

Schmotzer József, Muzsla; Gál Dénes, Aranyos-Gyéres. Elkönyveltük november hónapra. — Klobucár Márton, Oriovac. Elkönyveltük 254. és 255. sz. tagjaink javára. — Kovács Gerzson, Tószeg. Igen, folyó évi december hótól kezdve 3 korona 40 fillért. — Matyasovszky Gyula, M.-Szék, 9 korona 30 fillért. Radványi, Gány, 18 korona 33 fillért, Vizvári Antal, Királyháza, 35 korona 41 fillért, Kemény Pál, Budapest, 13 korona 56 fillért, Gottrich Márton, Szt.-Lőrincz, 23 korona 68 fillért, Sziklai László, Budapest, 19 koronát, Egyházi János, Esztergom, 32 koronát, Holubek Lambert, Miskolc, 33 korona 70 fillért, Vécsei Vilmos, Budapest, 33 korona 52 fillért, Moldoványi Ferencz, Kiszács, 19 korona 79 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — Pekurár Simon, Soborsin. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük, sorait mindig szívesen és örömmel látjuk, a lapokat kívánsága szerint fogjuk küldeni. — Petyko András, Eger. Bélyeget és pedig 4 filléreset csak akkor kell a cheque-lap hátuljára ragasztani, ha ott ir valamit, ha a cheque-lap elején a név után számokat ir, azért nem kell. — Kontics János, Ostfi-Asszonyfa; Cseskovits Béla, Annavölgy-Sárisáp. Elkönyveltük november és december hónapokra. — Kocsis Lőrincz, Gyéres. Igen, december hó 31-éig teljesen rendben van. Küldöttünk. — Juhász Bruckner Péter, Körpa; ifj. Gönczy Károly, Szatmár; Kállai József, Báránd; G. Nagy Sándor, Püspök-Ladány; Nagy Lajos, Boicza. »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. — Kakas Ferencz, Sziget-Csepel. Karácsonyfára előjegyeztük. Rendelkezésére fog állani. — Hulman János, Petrozsény. Elkönyveltük november, december és január hónapokra. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. A kért könyvet elküldöttük. — Fajkos Kálmán, Rozsnyó. Elkönyveltük október, november és december hónapokra. — Schill Károly, B.-Berény; Tóth István, Hatvan; Gyuricza Antal, P.-Püspöki. Elszámoltuk november hónapra. — Juker György, S.-Szobb. Elkönyveltük október és november hónapra. — Brandstädter Sándor, Bázias. Folyó évi november hótól kezdve, miután e hónapban már egyesületi jogosultságába lépett, tagsági díja havonként 3 korona 40 fillér; kézhez vettünk november és december hónapokban 2—2 koronát, ebből elszámoltunk 3 korona 40 fillért november hóra, felesleg maradt 60 fillér, szíveskedjék ehhez még 2 korona 80 fillért küldeni, ezzel a decemberi illetéke is kiegyenlítve lesz. Januártól kezdve kérjük havonként 3 korona 40 fillért küldeni. — Petyko András, Eger. Elkönyveltük 2223. és 2225. sz. tagjaink javára. — Hegyi Endre, Kis-Czell. Tagsági díja havonként 3 korona 40 fillért tesz ki, kézhez vettünk 3 korona 50 fillért, feleslege van tehát 10 fillér, jövő havi küldésnél kérjük ezt levonásba hozni. — Kiss Károly, Piski. 19 koronát, illetőleg múlt havi felesleggel 21 koronát köszönettel nyugtázunk. — Zsigó György, Nagyvárada. Köszönettel nyugtázunk 45 korona 36 fillért, ebből 12 koronát mint a »Kitartás« könyvtárára szóló előfizetést könyveltünk el. — Kertész Albert, Szár, 9 korona 44 fillért, Bécsy Vincze, 6 korona 61 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — Mayer József, Nógrád-Verőcze. F. évi december hótól kezdve, miután e hónaptól kezdve már egyesületi jogosultságába lépett, havi tagsági illetéke 3 korona 40 fillér, hiánya van tehát 1 korona 40 fillér, szíveskedjék ezt még pótolni s jövő hónaptól kezdve havonként 3 korona 40 fillért beküldeni. — Dénes János, Kispeszt. Elkönyveltük augusztusra. — Bod Gábor, Predeál; Látó József, Kispeszt; Kakuszy Antal, Karánsebes; Sümegi Bertalan, Arad. Elkönyveltük november hónapra. — Suba Lajos, Derestye; Spitzer Sámuel, Budapest. Elszámoltuk október és november hónapokra. — Ponevas Károly, Körösmező; Glozik Mihály, Szarvas. November és december hó-

napokra számoltuk el. — Csamangó Ferencz, Zoljan. Hiányzó lapokat elküldöttük, tagsági illetékei folyó évi december hó 31-éig teljesen rendben vannak. — Petrus József, Kassa. Elkönyveltük november és december hónapokra. Hiányzó 3 utolsó lapot elküldöttük. — Sütő András, Zemir. Elszámoltuk december, január és február hónapokra. — Kocsis Bálint, Királyháza; Mezei József, Piski; Nagy Gyula, Monok; Molnár János, Piski; Ludig Bálint, Nagy-Ugrócz; Sztanó Pál, Nagy-Röcze; Gulyás József, Szt.-Lőrincz - Kavicsbánya; Schmidthauer Alajos, Sülysáp; Magyar Mihály, Kisvárda. »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. — Várad Samu, Nagy-Röcze. Kézhez vettünk 4 korona 40 fillért, miután a tagsági díja csak 3 korona 40 fillér, feleslege van 1 korona, jövő havi befizetésénél kérjük ezt tekintetbe venni. — Tormásy Ferencz, Kaposvár. Csak 2 korona 40 fillért kaptunk, szíveskedjék a hiányzó 1 koronát december hóra még beküldeni. — Coltiu János és Calina, Kornia. Tagsági díjuk folyó évi december hótól kezdve havonként nem két korona, hanem mivel e hónapban már egyesületi jogosultságukba léptek, havonként 3 korona 40 fillér, szíveskedjenek a meg hiányzó 1 korona 40 fillért személyenként beküldeni s jövő hónaptól kezdve kettőjük részére 6 korona 80 fillért havonként küldeni. — Nyiri Dezső, H.-Dorogh; Bartok Béla, Oroszka; Kiss Károly, Piski; Horváth Gábor, Csála; Gáspár Vilmos, Csákovár; Guttmann Ignác, S.-A.-Ujhely. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé a közölt adatok szerint előjegyeztük. — Bartok Béla, Oroszka, 23 korona 49 fillért, Kiss Károly, Piski, 14 korona 20 fillért, Horváth Gábor, Csála, 14 koronát, Gáspár Vilmos, Csákovár, 28 koronát, Guttmann Ignác, S.-A.-Ujhely, 37 korona 26 fillért, Lovass János, N.-Károly, 9 korona 80 fillért, Nagy Sámuel, Debreczen, 13 korona 60 fillért, Magyar Mihály, Kisvárda, 10 korona 20 fillért, Szücs Sándor, T. Szt.-András, 8 korona 80 fillért, Tóth Ferencz, Anina, 23 korona 80 fillért, Zsigmond Ferencz, Kézdi-Vásárhely, 10 korona 20 fillért, Tóth János, Báltaszék, 5 korona 24 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — Banka István, Hatvan. Mint alapító tag, a teljes kedvezményekre van jogosítva az alapszabályok értelmében, havi díja 3 korona 40 fillér. — Bartus Elek, Torontál-Vásárhely. Hiányzó lapot Huszár urnak elküldöttük. — Szántó Zsigmond, Arad. Küldöttünk. — Bagyi Antal, Gyöngyös-Halász; Hajnal Antal, Budapest. Elkönyveltük november és december hónapokra. Küldöttünk. — Cseh Sándor, Uj-Péteri. Köszönettel nyugtázunk 21 korona 76 fillért, megfelelően elszámoltuk. — Kovács Lukács, Mezőtúr. Elkönyveltük december hónapra. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé (2 példány) előjegyeztük. — Süli Pál, Szeged. Miután tagsági jogosultsága e hónaptól kezdve már életbe lépett, havi tagsági díja nem 2 korona, hanem 3 korona 40 fillér, hiánya van tehát 1 korona 40 fillér, szíveskedjék azt postafordultával beküldeni. — Pojman Vincze, Belovár. 1899. szeptember hó 6-tól 1900. szeptember hó 30-áig illetékei teljesen rendben vannak, október hótól kezdve, miután e hónapban már egyesületi jogaiába lépett, havonként nem 2 korona, hanem 3 kor. 40 fill., e szerint októberre hátralékban van még 80 fillérrel, szíveskedjék a legközelebbi pénzküldésnél erre figyelemmel lenni s novembertől kezdve havonként 3 korona 40 fillért beküldeni. — Juresku István, Krussovecz. Múlt hónapi feleslege 40 fillér. folyó hóban küldött 5 koronát, ebből elszámoltunk 2874. sz. tagunk javára 3 korona 40 fillért, maradt tehát 2 korona, ezt előjegyeztük 2875. sz. tagunk javára, hiánya van tehát 1 korona 40 fillér, kérjük adandó alkalommal beküldeni. — Kovács János, Belabánya; Vogyeráczky József, Budapest; Miklósi György, Balázsfalva; Pitó János, E.-Szerdahely; Holczeiter Ferencz, Nyékládháza; Gottrich Sándor, Szt.-Lőrincz-Kavicsbánya;

Muszka Mózes, Segesvár; Drobní Venczel, Szeged; Gergely Imre, Solyom; Iltsik L. Árpád, Zimony; Könves Kálmán, K.-Félegyháza; Pekurár Simon, Soborsin; Tóth Lajos, S.-Ecseg; Zsigó György, Nagy-Várad; Augustin István, Belovár. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé a közölt módozatok s példányszámok szerint előjegyeztük. — Könyves Kálmán, K.-Félegyháza, 9 korona 45 fillért; Iltsik L. Árpád, Zimony, 15 korona 80 fillért; Virágh Gerő, Vásárhely, 4 koronát; Virbán János, M.-Bogát, 23 korona 80 fillért; Kiss Lajos, Duna-Pentele, 5 korona 40 fillért; Galba Máttyás, Lipótvár, 12 korona 20 fillért; Nagy Tivadar, Gunja, 13 korona 60 fillért; Biró Ede, Kovászna, 6 korona 80 fillért; Vogyeráczky József, Budapest, 90 korona 94 fillért; Somody Imre, Kecskemét 101 korona 73 fillért; Lócsey György, Tóvis, 21 korona 96 fillért; Szathmáry Károly, Uj-Arad, 39 korona 88 fillért; Radó Ignác Kis-Czell, 25 korona 42 fillért; Buzik Géza Budapest, 18 korona 37 fillért; Tankó István, Eger 16 korona 90 fillért; Zsebők István, Ács, 8 korona 80 fillért; Drab János, Kassa, 6 korona 80 fillért; Burger P. Pál, Szombathely, 40 korona 29 fillért; Balázs Márton, M.-Ludas, 16 korona 50 fillért; Bedő József, Versecz, 36 korona 76 fillért köszönettel nyugtáznak, megfelelően elszámoltuk. — Boromissza Antal, Eszék. Riedler Andor úr fogalmazó. — Holub Ignác 112. Péczel. Sajnálattal tudatjuk, hogy egyik sem nyert. — Luzsányi Pál, Szolnok; Gilányi János, Ujpest. Elszámoltuk november és december hónapokra. — Horváth József, Szemere. Elkönyveltük december és január hónapokra. — Miklós Gyula, Győr-Révfülu. Elszámoltuk november hónapra. Czimszalagot kijavítottuk. — Bencsura József, S.-A.-Ujhely. Elkönyveltük szeptember, október, november és december hónapokra. — Barabás Károly, Belovár. Elszámoltuk január hónapra. — Endrődi András, Ujpest; Greiner Márk, Kassa. Elkönyveltük november hónapra.

Felelős szerkesztő: Szentessy Gyula.

Schweiczi ébresztő-órák drhja frt 1.80

MUNK ÉS TÁRSA

műorás és ékszerészek

Budapest, IX. ker., Soroksári-utca 14. szám.

Ajánlja raktárát

ékszer-, arany-, ezüst-, zseb- és inga-órákban

a legolcsóbb áron.

Mindennemü e szakmába vágó

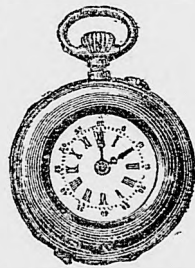
javítások

meglehető olcsó árak mellett
készítetnek

3 évi jótállás mellett.

Törött arany-, ezüst- és ékszer-árúk
valamint órák is a legmagasabb áron megvétetnek
és ujakra becseréltetnek.

* Minden órajavítás 80 kr. *

Elvállal mindennemü
épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

esekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést

díjtalanul

készíték.

Schönfeld József
épület- és mű-lakatos

Gyár :

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

Gazdasági gépek
szakszerű kijavítása.

Költségvetést díjtalanul készíték.

! Uj találmány!

a „RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett
minden **tyukszem** bőrkeményedést
5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

— **Ára 70 fillér.** —

Kapható minden gyógytárban.

Központi
szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS Budapest,**
VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Athléták és színészek találkozóhelye.

Kitünő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitünő magyar borok. — Kőbányai Dréher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve :

Kitünő asztali fehér literenként 35 kr.
Kitünő nehéz vörösbor > 45 kr.

Valódi szepességi
boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer finomított, felette
egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld
4 frt 20 kr. utánvét mellett

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor
és fogszappan

kitünő felülmulhatatlan szer, már rövid használat
után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja,
szájbetegségeknél kitünő antiseptikus hatással bír és
kellemes szájizt hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

**Fogorvosi
rendelő-intézet
BUDAPESTEN**

VII., Kerepesi-ut 62. I. em.

Fog- és gyökérhuzás cocainnal 1 kor.
Fogtisztítás 1 >
Fogtömések arany, ezüst, platina,
czement..... 2 koronától feljebb
Fogak és fogsorok mesteri kivi-
telben, kitünő anyagból 3 koronától
feljebb.

Szenzációs ujdonság!

Szájpadlás nélküli fogak és fogso-
rok készítése, a gyökereknek el-
távolítása nélkül

ÉVI BÉRLET

24 koronáért a fogak rendbentartása, be-
leértve a rossz fogaknak tömése.

Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Kemény és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utcza 81. szám.

Fióközletek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kutatások, megfigyelések, követelések behaj-
tása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld
és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utcza 23 a, Aradi-utcza sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	2	kor.	70	fill
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	3	>	10	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	3	>	50	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	4	>	—	>

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	4	kor.	40	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	4	>	80	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	5	>	40	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	6	>	—	>

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	20	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	5	>	80	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	6	>	40	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	7	>	—	>

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	50	fill
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	6	>	—	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	6	>	70	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	7	>	30	>

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180/80	%	á.....	7	kor.	—	fill
>	2. >	> 190/90	>	á.....	7	>	60	>
Tengeri fű	1. >	> 180/80	>	á.....	8	>	40	>
>	2. >	> 190/90	>	á.....	9	>	20	>
Afrique	1. >	> 180/80	>	á.....	9	>	60	>
>	2. >	> 190/90	>	á.....	11	>	—	>

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

LIGETI IGNÁCZ

asztalos-mester

Budapest, VIII. ker., Német-utcza 11. szám.

Ajánlkozik különösen puhafamunkák elkészítésére.

Előszobaszekrények és előszobafalak különleges készítése.

Előszobafalakat készen is kaphatók.

Jó munka és nem drága árak.

Megrendeléseket levelezőlapon is lehet tenni.